

[A. M. Hansen.]

en lille Købstad eller de har faaet den paa et rent Landsbyseminarium.

Jeg tror, man kan se bort fra dette Forhold, hvis man da ikke vil bruge det agitatorisk. Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at der ogsaa kan fremføres adskilligt, der taler til Fordel for de smaa Seminarier. Jeg skal indrømme, at et Ophold paa et lille maaske afsidesliggende Seminarium som netop Seminarierne i Jonstrup, Skaarup eller Ranum kan blive særdeles rigt for de unge. Det afgørende er naturligvis, om den eller de Personer, der har Ledelsen, er de rette Personligheder. I saa Fald kan Uddannelsen et saadant Sted blive frugtbar og rig. Det nære Samliv mellem Lærere og Kammerater kan øve den gavnlige Paa-virkning paa den unge, saa han netop der faar den fornødne Ro til den aandelige Tagen-imod, der giver ham Stødet fremad, det, der faar Betydning for vedkommende for hele Resten af hans Liv. Vor Seminarie-historie fortæller os om saadanne Personligheder som L. C. Møller i Ranum og Svendsen i Jelling. Der kunde nævnes mange flere Navne, som gennem Tiderne har sat dybe Spor i Læreruddannelsen. Men nægtes kan det ikke, at det modsatte netop ogsaa kan være Tilfældet. Jeg har ikke glemt den Karakteristik, det ærede Medlem Hr. Moltesen her i Tinget for nogle Aar siden gav af Ranum Seminarium. Jeg har aldrig været i Ranum, i den Henseende gaar det mig som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, og jeg maa tilstaa, at ved at høre det ærede Medlem Hr. Moltesens Omtale af Ranum fik jeg heller ikke Lyst til at komme der. Maa jeg have Lov til at citere et Par Linjer af det ærede Medlems Udtalelser? De staar i Rigsdagstidenden for 1925—26 Sp. 239. Det ærede Medlem siger:

„Tænk Dem den Tanke ud at bo 4 Aar i Ranum i den Tid af ens Liv, da man er mest i Grøde, mest i Udvikling, trænger til at komme i Forbindelse med aandelige Rørelser og med forskellige Personligheder. Der er maaske ikke mange af mine Tilhørere, der har været i Ranum, men det er et af de mest afsidesliggende Steder, der er her i Landet. Man er henvist til den lille Kreds af Lærere, der er der, og naar de 3 Aar er gaaet, saa tror jeg, jeg kan forsikre Dem om, at saa er baade den ene

og den anden trætte af hinanden. Hvis vi gaar til disse 4 Aar, maa vi enten flytte vore Statsseminarier fra de afsides liggende Steder, hvor de ligger, hvad enten det saa er Ranum, Jonstrup eller Jelling, til Steder, hvor der er mere aandeligt Liv for de unge“.

Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Venstre, at det ser ud, som om det er det ærede Medlem Hr. Moltesen, der har givet Ministeren Ideen til denne Flytning. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Moltesen har Ret, at saadan kan det være. Derfor synes det mig, at Tanken om de foreslaaede Seminarier med Parallelklasser betyder et Fremskridt undervisningsmæssigt set.

Stod man nu paa bar Bund og kunde lægge disse Seminarier, hvor i Landet man vilde, vilde det nok blive svært at blive enig om, hvor de skulde ligge. Jeg tvivler ikke om, at der vilde være mange lokale Interesser, som vilde gøre sig gældende. Men selv om det vilde være svært, vil det blive langt sværere, naar Forholdene arter sig saadan, som der her er Tale om, nemlig for det første Nedlæggelsen af gamle, minderige Seminarier og for det andet, at de Seminarier, der tænkes bevaret, er klumpet sammen i det ene Hjørne af Landet. Men det er jo ikke Ministerens Skyld, det er Forholdenes Skyld.

Om disse to Ting vil jeg gerne framsætte nogle Bemærkninger. Om Nedlæggelsen af de fire Seminarier: Jonstrup, Skaarup, Ranum og Ribe ønsker jeg at sige, at jeg godt ser de store Vanskeligheder ved et saadant Forslags Gennemførelse. Disse Vanskeligheder havde jeg indset, før jeg havde hørt de to foregaaende Talere. Der vil selvsagt rejse sig stærke lokale Interesser, som det ikke er let at se bort fra. Jeg behøver ikke at gaa længere end til mig selv. Som gammel Jonstrupper gør det mig ondt at tænke paa, at den „den gamle Borg“, som den hedder i Jonstrupper-Sproget, og som i snart 1¼ Aarhundrede har været Hjemsted og et godt Hjemsted for dansk Seminarieungdom, nu foreslaas nedlagt. Jeg føler mig forvisset om, at enhver gammel Jonstrupper vil føle Sorg i Sindet ved Tanken derom. Jonstrup med sin mere end hundrede Aar gamle Historie med sin skønne Beliggenhed nær de store Skove med de dybe,